

[Jimmy Stahr]

stoffer, og så kan det indirekte blive os, der er medvirkende til at skabe narkomaner i fængslerne.

Ministeren nævnte i sit svar på forespørgslen nogle initiativer, man havde under overvejelse. Vi kan tilslutte os disse overvejelser.

Fortyndingsprincippet, altså dette at sprede narkomaner over mange anstalter, har vi været og er principielt stadig tilhængere af. Men hvis det viser sig, bl.a. ved de forsøg, der foregår, at en ændret fordelingspolitik, hvor nogle særlig hårdt belastede narkomaner – og måske ikke mindst narkohandlere – er blevet bragt adskilt fra de øvrige indsatte, har haft en positiv virkning, er vi villige til at acceptere denne fordelingspolitik. Derfor er det vigtigt, at justitsministeren ved hjælp af ekspertgruppen hurtigst muligt får et materiale, der kan danne baggrund for sådanne overvejelser.

Afslutningsvis vil jeg pege på noget, som jeg ved det er let at sige, men som det i en økonomisk betrængt situation er svært at udføre. Men jeg mener alligevel, det bør siges, at netop i fængslerne er det nødvendigt at gøre en særlig indsats, når det gælder resocialiseringen på narkotikaområdet. Vi kan stå her og tale om en ændret fordelingspolitik, forøget visitation, enrumsanbringelser, recitalundersøgelser osv., men det vil i de fleste tilfælde være en ydre hjælp til de indsatte, der f.eks. frygter en narkotikatilvæning i fængslerne. En egentlig social og menneskelig hjælp til de indsatte, der kan støtte dem og give dem selvtilid i det lange løb, vil være til noget større nytte, men jeg erkender som sagt, at det er svært.

Nathalie Lind (V):

Justitsministeren gav os en redegørelse spækket med tal, med en række faktiske oplysninger, men desværre må jeg sige, at disse oplysninger er velkendte. I hovedsagen svarer det ganske nøjagtigt til den betænkning, som den arbejdsgruppe, flere har talt om, udarbejdede i 1978 og blev færdig med i december 1979. Da fru Annelise Gotfredsen rejste spørgsmålet på dette tidspunkt i 1978 om, hvad der kunne gøres for at bremse narkotikaforbruget og den stigende vold i fængslerne, blev arbejdsgruppen nedsat. Jeg skal helt klart sige, at uden de undersøgelser, de vurderinger og det materiale, som hermed

er kommet frem, fandt jeg det ikke forsvarligt at tage stilling til, hvordan man skulle gribe dette problem an.

Arbejdsgruppen blev bedt om at komme med en hurtig indstilling, folketinget rykkede flere gange, og vi havde den altså i december 1979. Men siden da er det, som om tiden er gået i stå. Det er rigtigt, at vi havde et samråd i retsudvalget i marts måned 1980. Vi fik at vide, at betænkningen skulle ud til høring. Jeg vil gerne understrege, at næsten alle anstalter, kriminalforsorgen m.v., havde repræsentanter i arbejdsgruppen. Og nu hører vi altså – og jeg er klar over, at det havde arbejdsgruppen anbefalet – at nogle skulle arbejde videre med detailudformning af disse tanker. Jeg synes, man må bebrejde justitsministeren, at der ikke blev sat en langt kortere frist på både med hensyn til høringen og med hensyn til indstillinger fra disse åbenbart flere arbejdsgrupper, forstår jeg i dag.

Vi fik en henvendelse her i folketinget fra nogle af de ansatte ved Nyborg statsfængsel for ca. en måned siden, og det er vel anledningen til, at vi har denne debat i dag. Når man følger, hvad der skrives i aviserne af navngivne personer om deres vurdering af, hvordan det egentlig ser ud med hensyn til narkotikamisbruget i fængslerne, så kan jeg ikke helt forstå, at det skal være nødvendigt at nedsætte endnu en gruppe, som skal vurdere, hvad det egentlig er, der foregår.

Det, jeg refererer til, er Berlingske Tidende for den 5. november 1980, hvor kriminalassistent Mogens Lund, som har arbejdet i 6 år i narkopolitiet i København og deltaget i optrævlingen af de fleste store narkosager, foreslår, at narkogangstere i fængslerne holdes adskilt fra andre fanger, og han er også indforstået med, at der bør være en mere effektiv behandling af stofmisbrugere. Men det, der er det mest uhyggelige, synes jeg, er, at han fremhæver, at afsoningsforholdene er med til at udbygge kriminaliteten. Han siger, at man har erfaringer for, at det er farligt at sætte dømte udenlandske narkohandlere sammen med danske kriminelle, og at der hermed skabes mellemhandlere, og at man på den måde udbreder narkokriminaliteten.

Jeg synes, at det, ministeren oplyser, ikke er tilfredsstillende. Havde jeg lidt tidligere være bekendt med ministerens holdning, havde jeg naturligvis haft bedre tid til at sætte mig ind i det og kunne måske bedre have